

Barbara Cartland

A woman with short, dark, wavy hair is shown in profile, looking down at a field of small yellow flowers. The scene is bathed in a soft, yellowish light, creating a warm and nostalgic atmosphere. The woman's face is partially obscured by the large, ornate text of the author's name.

Ära iial kaota armastust

Barbara Cartland
Never Lose Love
1994

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Mai Luht
Korrektor Inna Viires

© 1994 by Cartland Promotions

All rights reserved.

© 2007 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10391

ISBN 978-9949-20-023-8

Kirjastuse AMOR kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil
www.ersen.ee

Autori märkus

*S*t. George'i koguduse kirik Hanoveri väljakul ehitati aastal 1716 väljaku ühe esimese asuka, kindral William Stuarti poolt annetatud maale.

St. George'i arhitektiks oli John James ning see ilus ja lihtne, Christopher Wreni palladionistlikku traditsiooni järgiv hoone oli üks viiekümnest kuninganna Anne'i valitsemise ajal parlamendi poolt planeeritud kirikust, mis pidid asendama Londoni suure tulekahju ajal hävinud kirikuid.

Matmiseks kasutati läänepoolset, Mount Streeti ja South Streeti vahelist koguduse kalmistut ning hiljem ehitati kiriku ühele küljele aastal 1730 Sir Richard Grosvenori poolt Grosvenori kabel.

Tänapäeval on kirik üks Mayfairi kauneimaid 18. sajandi ehitisi ning seda torniga lihtsas koloniaalstiilis

BARBARA CARTLAND

tellishoonet on kopeeritud loendamatus Ameerika linnades ja alevikes.

Kabeli saladuslike kinnimüüritud võlvide alla on maetud teadaolevalt leedi Mary Stuart Wellesley Montague, reformaator John Wilkes ja Wellingtoni hertsogi vanemad, Morningtoni krahv ja krahvinna.

Esimene peatükk

1879

“Ema, ema!”

Josina tormas ema voodi juurde ja kummardus tema kohale.

“Ma olen siin, ema,” lausus ta. “Mis on juhtunud? Mis lahti?”

Leedi Margaret Marsh vaatas aeglaselt tütre poole.

“Sa oled siin, kallis,” ütles ta takerduval häälel.

Josina istus voodi äärde.

“Aga... sa oled ju haige, ema!” hüüatas ta. “Miks sa mind varem ei kutsunud?”

“Ma tahtsin sind näha, kallis,” ütles leedi Margaret, “ja nüüd... nüüd sa tulid, ainult see on tähtis.”

Josina vaatas ema murelike silmadega.

Leedi Margaret oli pärast oma abikaasa surma väga kõhnaks ja kahvatuks muutunud ning Josinale tundus, nagu oleks ema praegu palju väiksem ning hapram, kui ta mäletas.

Ema vaikis ja Josina tõusis voodi eest, võttis kübara peast ning asetas selle toolile. Tütarlaps kandis lihtsat kleiti, mis oli olnud peaaegu vormiriietuseks Firenze kloostrikoolis, kus ta oli veetnud kaks aastat.

Kui ülemõde Josina enda juurde kutsus, oli tüdruk imestunud, mis võis olla juhtunud.

“Sain sinu emalt kirja, Josina,” sõnas ülemõde vaikselt. “Ta soovib, et sa otsekohe koju sõidaksid.”

“Otsekohe? Mis on lahti?”

“Ei tea,” vastas ülemõde, “kuid ma tegin korralduse, et õde Benedict sind tunni aja pärast jaama saadaks.”

Paistis, et ülemõde ei soovinud edasistele küsimustele vastata ning Josina tormas riideid pakkima. Ta oleks kloostrist igal juhul õppeaasta lõppedes lahkunud, kuid oli üllatav, et ema oli teda koju kutsunud kolm nädalat varem. Tüdruk ei suutnud ette kujutada, mis võiks lahti olla ning kogu aja, mille ta Firenze ja ema elukohaks oleva pisikese Pavia linnakese vahel sõitvas aeglases rongis õde Benedicti seltsis veetis, mõtles ta sellele ikka ja jälle.

Neiu ei lõpetanud selle üle juurdlemist enne, kui oli majja sisenenud ja itaallannast teenijatüdruk talle

Ära iial kaota armastust

teatas, et leedi Margaret on oma magamistoas ja on haige.

Nüüd teadis Josina selgelt, et ema pole mitte lihtsalt haige, vaid tõepoolest väga haige.

See teadmine tundus külma käena ta südant pigistavat ja neiu kaalus paaniliselt, mida ette võtta.